

A close-up photograph of a woman's back, wearing a yellow and green patterned bikini. Two hands are placed on her shoulders. The background is a blurred view of the ocean under a bright sky.

LINDA VAN RIJN

VAKANTIEVRIENDEN

Op kampeervakantie met haar gezin in Frankrijk raakt Mieke in de ban van de mysterieuze Ewoud. Al snel loopt de spanning op...

LITERAIRE THRILLER

Linda van Rijn

VAKANTIEVRIENDEN

1

‘WIJ GAAN ZWEMMEN!’

In een wervelwind van handdoeken en roze rugtassen kwamen Roos en Femke Zuidkerken voorbij.

Hun moeder Mieke lachte om haar dochters. ‘Wat slepen jullie allemaal mee?’

‘Nou, gewoon.’ Roos rimpelde haar neus. ‘Spullen.’

Mieke keek naar de rugtassen en vermoedde daarin zes boeken en tekenpapier, maar ze haalde haar schouders op. Het was vakantie, waar maakte ze zich druk om. ‘Oké, tot straks. Om half vijf terug, hè!’

‘Ja-haa’, zei Femke. ‘Dat heb je al vijf keer gezegd. Doei, tot straks!’

De meiden sprongen op hun fietsen en reden weg over het knerpende grind. Mieke keek hen na en glimlachte. Het leek nog maar zo kort geleden dat ze voor het eerst met de meiden op vakantie gingen, toen ze nog niet eens een jaar oud waren. Naar Luxemburg gingen ze, de kinderen achter in de auto in hun Maxi-Cosi’s. En nu, negen jaar later, wilden ze in hun eentje naar het zwembad.

Ze merkte dat Thom achter haar kwam staan. Mieke keek om. Hij hield haar blik even vast, ze wist dat ze hetzelfde dachten. Ze glimlachte even. Hoewel ze het best zwaar had gevonden met twee baby’s, en ze zeker de voordelen zag van iets grotere kinderen, werd ze altijd een beetje melancholisch van dit soort gedachten.

‘Kom, we gaan lekker lezen’, zei Thom. Mieke knikte. Dat was nou een van die voordelen. In de eerste vier jaar met de tweeling had ze hooguit vijf boeken gelezen.

Ze verschoof haar campingstoel naar een plek in de schaduw en pakte haar boek, een thriller waarop ze zich had verheugd. Thom was verdiept

in zijn iPad. Hij had in een telefoonwinkel een kaartje gekocht waarmee hij met dat ding op internet kon en nu zat hij voortdurend te surfen.

‘Het is duidelijk komkommertijd’, mompelde hij. ‘Het belangrijkste nieuws is dat er weer een of ander wild beest op de Veluwe is gesignaleerd. Net als die poema van een paar jaar geleden.’ Hij schudde even zijn hoofd. ‘Volgens mij heeft dat hele beest nooit bestaan.’

Mieke humde. ‘Ze verzinnen elk jaar wel wat.’

‘Op het Tjeukemeer wordt gezocht naar twee opvarenden van een zeilbootje dat is omgeslagen’, las Thom het overige nieuws voor. ‘Het weer veranderde ineens van stralend zonnig in noodweer.’ Hij tikte wat dingen aan. ‘Het is sowieso slecht weer in Nederland. Er komt nog veel meer regen aan.’

Mieke keek naar de lucht, die strak blauw was. Het was bijna dertig graden en regen was er in dit gebied al weken niet gevallen. Het was moeilijk voor te stellen dat het thuis van dat rotweer was.

Thom was alweer met een ander bericht bezig. ‘Moet je horen: ze zijn de dader op het spoor van de moord op die vrouw, een paar jaar geleden. Je weet wel, die op klaarlichte dag dood in haar huis

werd gevonden. Nu denken ze ineens dat het toch haar man is.'

'Welke moord?' Er waren er zoveel, helaas.

'Dat was toch een paar jaar geleden in Haarlem, dat er op een gewone middag een vrouw in haar eigen huis werd vermoord. Haar man vond haar toen hij thuiskwam. Ze hebben het nooit kunnen oplossen, maar Haarlem was een paar weken in rep en roer, omdat iedereen bang was dat die moordenaar nog een keer willekeurig zou toeslaan. Ze hebben destijds de echtgenoot van het slachtoffer ondervraagd, maar hij is nooit als verdachte aangemerkt. Tot nu.'

'O', zei Mieke. 'Heftig.' Ze pakte haar boek weer op. Thom was blijkaar klaar met het nieuws lezen en ging verder met de sportuitslagen. Hij las de standen van een of andere belangrijke tenniswedstrijd voor, maar Mieke luisterde niet. Ze had pas twee pagina's gelezen, maar het boek begon al spannend te worden.

Ineens klonk vlak bij haar een hard geluid. Ze schrok en sprong op. 'Wat was dat?'

Thom was ook van zijn stoel gesprongen en liep om de tent heen. 'Shit, het achterste deel is ingestort!'

Mieke volgde hem. Het deel van de vouwwagen dat al rechtop stond als je hem openklapte, stond nog overeind. Maar het deel dat aan de binnenkant door tentstokken omhoog werd gehouden, en aan de buitenkant vaststond met scheerlijnen en haringen, was nu in elkaar geklapt.

Ze zuchtte. Al bij het opzetten had ze haar twijfels gehad over de constructie. 'Misschien had je de haringen moeten vastzetten.'

Thom reageerde meteen geërgerd. 'Misschien had je het zelf moeten doen, als je het allemaal zo goed weet.'

Mieke rolde met haar ogen en zweeg veelbetekend. Het had geen zin om op Thoms opmerking te antwoorden. Alsof dat een optie was, dat ze zelf de tent had opgezet. Alsof Thom geen controlfreak was die alles beter meende te weten.

'Als jij binnen die stok overeind houdt, sla ik de haringen opnieuw in de grond.'

Zonder iets te zeggen liep Mieke om de tent heen naar binnen. Ze pakte de tentstok, die nu uit twee losse delen bestond, en zette hem weer recht. Buiten hoorde ze Thom rommelen met de scheerlijnen. Af en toe kwam er spanning te staan op het tentdoek, maar dan liet hij weer los.

‘Heb je die stok nou vast of hoe zit het?’ riep hij na een paar minuten, nog steeds geïrriteerd.

‘Ik heb hem de hele tijd al vast’, beet ze hem toe. ‘Ik vraag me af wat jij aan het doen bent met die haringen.’

‘Ik probeer de scheerlijn strak te krijgen. Als we gewoon nieuwe scheerlijnen hadden gekocht, zoals ik had gezegd, waren we al klaar geweest.’

Mieke keek naar haar knokkels, die wit waren van hoe hard ze haar hand dichtkneep rond de tentstok. Frustratie verspreidde zich vanuit haar buik door haar hele lijf, maar ze hield zich in. Daarnet was het even gezellig geweest, maar al de hele vakantie lag dit op de loer: ergernis, irritaties, harde opmerkingen die alleen maar bedoeld waren de ander te kwetsen. Ze wilde de goede sfeer bewaren, het kostte alleen heel veel moeite. Maar straks zou de tweeling terugkomen uit het zwembad en ze wilde niet dat ze iets van de gespannen sfeer zouden merken.

Ze hoorde de slagen waarmee Thom de haringen stevig vast hamerde.

Ze veegde een haarlok uit haar plakkerige gezicht. Het was binnen minstens vijfendertig graden, veel te warm om zich op te winden.

‘Oké, hij staat.’ Thom kwam om de hoek van de tent. ‘Laat maar los.’

Mieke liep de tent uit. Ze plukte twee roze jurkjes van de grond en stopte ze in de waszak. Die was bijna vol, ze zou morgen bij de receptie wasmachinemuntjes moeten kopen en dan kijken of ze een van de wasmachines in het toiletgebouw kon claimen. Als ze het zo inschatte, moest ze zeker drie wassen draaien. De meiden hadden er een handje van om op vakantie drie keer zoveel kleren als thuis vies te maken. En dat was knap, gegeven het feit dat ze het grootste deel van de tijd in hun zwemkleding liepen.

Ze keek toe hoe Thom voor de tent zijn shirt uittrok en op een campingstoel deponeerde. Roos en Femke hadden hun klein duimpje-gedrag niet van een vreemde. Ze voelde nieuwe irritatie opkomen. Zij had ook vakantie, waarom scheen Thom zich daar niets van aan te trekken? Vanochtend had hij haar nog een veeg uit de pan gegeven omdat hij vond dat het een troep was in de tent. En dat met die haringen was uiteraard ook haar schuld geweest.

Ze schudde haar hoofd en propte nog wat kleren in de waszak. Het was een rommeltje in de

tent, haar boek moest maar even wachten. Ze stapelde plastic kampeerbordjes op en zette ze in de afwasteil. Er vielen kruimels op de grond, ze veegde het grondzeil aan met de “heksenbezem”, zoals de tweeling het ding noemde. Ze controleerde de temperatuur van de koelelementen en stelde vast dat ze eigenlijk de andere elementen moest ophalen, die ze bij het campingwinkeltje had laten invriezen. Ze ging door de inhoud van de koelbox. Geen vlees. Dan moest het nog maar even met de inmiddels niet meer zo koele elementen die erin zaten. De groente zou het wel overleven. Ze keek op haar horloge. Iets na half vier. Aan het eind van de middag zou ze wel met de meiden naar het campingwinkeltje lopen om inkopen te doen voor het eten van vanavond en de andere koelelementen op te halen. Dat vonden ze nog leuk ook. In haar hoofd begon ze al een boodschappenlijstje te maken. Roos had vanochtend het laatste restje chocopasta op een stokbroodje gesmeerd, waarover Femke een halfuur had zitten pruilen tot Thom er een eind aan maakte door te dreigen dat ze niet naar het zwembad mochten als ze niet zouden ophouden met zeuren. Maar ze moest niet vergeten nieu-

we Nutella te kopen om gedoe morgenochtend te voorkomen.

Ze schudde haar hoofd. Vakantie was bedoeld om te ontspannen, maar dat was haar op een paar korte momenten na in de afgelopen vijf dagen nog niet gelukt. Er leek een knoop in haar schouders te zitten die uitstraalde naar haar rug en hoofd en daar een onophoudelijk zeurende hoofdpijn veroorzaakte. De andere knoop zat in haar maag, maar dat was al maanden het geval. Ze merkte het nauwelijks nog. Dat ze geen hap door haar keel kreeg, was ook niet nieuw. Ze was al tien kilo afgevallen. Ironisch genoeg zei Thom daardoor vaker dan anders dat ze er goed uitzag. Een opmerking waar ze zich alleen maar aan ergerde. Ze was nooit dik geweest, ook niet na de zwangerschap van de tweeling. Dat kon de reden niet zijn, dacht ze bitter. Wat de reden dan wel was, daar was ze nog steeds niet achter.

Er was zoveel waar ze niet achter was. Of het waar was dat het maar twee keer was gebeurd. Of de vele telefoontjes in de avonduren echt werkgerelateerd waren. Of hun huwelijk eigenlijk nog wel te redden was. Of deze vakantie, waarin ze zoals Thom het had verwoord “de schouders er-

onder zouden zetten”, wel zo’n goed idee was. Of de te blije relatietherapeute gelijk had toen ze zei dat dat een heel goed idee was. En vooral: of de trut met wie Thom het bed had gedeeld echt vijftiendertig jaar was geweest en niet, om het cliché compleet te maken, vijftien jaar jonger. Voor zover zij wist, kon het iedereen zijn. Thom had haar een naam gegeven, maar ze wist niet of die klopte. Op google had die in elk geval geen hits opgeleverd, wat apart was voor iemand die net als Thom in de reclamewereld werkte. Maar die vermoedens uitspreken had geen zin, wist Mieke. Ze had het weleens gedaan, maar Thom ging daar niet op in. Hij verweet haar alleen maar dat ze niet wilde vechten voor hun huwelijk, zoals ze had beloofd.

Ja, dat had ze beloofd. Wat moest ze anders? Scheiden? Natuurlijk was die gedachte door haar hoofd gegaan. Meer dan eens. Toen ze Thom met het sms’je had geconfronteerd en hij het niet meer kon ontkennen, was ze ervan overtuigd geweest dat haar huwelijk aan diggelen lag. Met dat idee had ze een week geleefd, ook al smeekte Thom haar om geen overhaaste beslissingen te nemen, om hem te vergeven, om hun relatie nog een kans

te geven. Voor hem, maar vooral voor de kinderen. Ze wilde toch geen gebroken gezin voor de tweeling? Een omgangsregeling? Twee vakanties, twee verjaardagen, twee keer Sinterklaas, kerst – twee levens?

Nee, dat wilde ze niet, had ze besloten. Eén slippertje. Nou ja, twee slippertjes. Dat moesten ze toch wel te boven kunnen komen? Het wás ook een hectische periode geweest, met Thoms nieuwe baan en de zorg voor twee opgroeiende kinderen. Er was weinig tijd voor hun samen geweest, seks had weken – of misschien wel maanden – niet op de agenda gestaan. Ze was bereid toe te geven dat ze hun huwelijk misschien wel een beetje hadden laten versloffen. Daar was ze zelf ook debet aan, ook al paste ze ervoor om Thoms overspel haar schuld te laten zijn. Ze dacht weer aan die relatietherapeute, die ze uiteindelijk hadden ingeschakeld. Die had hen verboden te denken in termen van schuld, wat Mieke nogal makkelijk gezegd vond. Het was haar ook niet echt gelukt. Hoewel ze wist dat ze zelf ook heus weleens tekort was geschoten, verweet ze Thom toch echt de knauw die hun huwelijk had opgelopen. Hoe ze het ook

probeerde, ze kon niet vergeten dat hij het bed met iemand anders had gedeeld. Volgens de relatietherapeute ging het daar ook niet om. Ze moest niet proberen het te vergeten, want dat zou haar toch niet lukken. Ze moest proberen het te omarmen, onderdeel van haar leven laten zijn. Pas dan kon ze verder. Mieke vond dat kletsboek, maar dat had ze niet laten merken. Omarmen? Dat mens was duidelijk nooit bedrogen. Je kon dat niet omarmen. Je kon proberen het weg te duwen in een deel van je geheugen dat je met wat moeite op slot kon doen, zodat je er niet meer zo vaak – of beter nog: nooit meer – aan dacht. Dat was wat ze probeerde. Het ging alleen nog niet zo best.

Ze keek naar buiten, waar Thom in het zonnetje zat. Haar boek lag op tafel. Nog even de schone vaat opruimen, die Thom na het afwassen gewoon op de grond had gezet, en dan mocht ze weer lekker gaan lezen, beloofde ze zichzelf. Ze keek naar de volle wasbak die Thom op de grond had achtergelaten en zuchtte. Het karweitje even afmaken was blijkbaar te veel gevraagd. Ze pakte het bestek en begon het te sorteren in de drie bakjes waar het in thuishoorde.